

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Psalm 118, 17 - 21
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 9 : 1 en 7**
- 4. Lezing van de wet**
- 5. Zingen : Psalm 130 : 2 en 3**
- 6. Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 7. Schriftlezing : Psalm 118**
- 8. Zingen : Psalm 118 : 1 en 3**
- 9. Tekst : Psalm 118 : 17 - 21**
- 10. Zingen : Psalm 118 : 6 en 7**
- 11. Dankzegging en voorbede**
- 12. Dienst van de offergaven**
- 13. Slotzang : Lied 284 : 1 - 3**
- 14. Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

[Jubileum kerk] Volgend weekend hopen we met elkaar stil te staan bij het feit dat in 1960 onze gemeente werd geïnstitueerd. Dat is een moeilijk woord, jongens en meisjes, maar dat wordt mee bedoeld dat toen voor het eerst de kerk van Hoogvliet zelfstandig bestond. Dit gebeurde op 6 oktober 2010. Vanaf 6 maart van dat jaar werden er al kerkdiensten in Hoogvliet gehouden, maar had de gemeente nog niet een eigen kerkenraad. Vanaf die 6de oktober 1960 bestond de gemeente van Hoogvliet als een zelfstandige gemeente met een eigen raad. Dat is dus vandaag, op 3 dagen na, precies 50 jaar geleden.

[Wat gaan we vieren?] Maar wat wil je dan precies vieren bij zo'n jubileum? Gaan we mensen op het schild heffen? Zonder broeders en zusters die zich in al die jaren zich voor de gemeente hebben ingezet, hadden we dit feest niet kunnen vieren. Er zijn broeders en zusters in ons midden die heel veel tijd en energie in de gemeente hebben gestoken. Broeders die in het ambt hebben gediend. Zusters die ervoor gezorgd hebben dat er predikanten zondags op de kansel stonden. Zeker in de vacante jaren was dat veel werk. We kunnen ook denken aan de tijd die kosters in de gemeente hebben geïnvesteerd. Allemaal werk en inzet dat van groot belang is geweest.

[We vieren de Here] Maar al dit werk van deze broeders en zusters was wel afhankelijk van de zegen van de Here. Als Hij ons niet zijn Geest had gestuurd om bij ons te zijn en ons te vervullen van wijsheid, liefde en trouw, dan was het niets geworden. Want wij houden de gemeente niet bij elkaar. Wij houden het evangelie niet zuiver. Wij zorgen er niet voor dat het geloof verder is gegaan van generatie op generatie. Want het is toch verder gegaan. In ons midden zijn kleinkinderen van broeders en zusters die in de begintijd van de gemeente zijn gekomen. Kleinkinderen die zelf belijdenis hebben afgelegd van hun geloof. Dat is allemaal omdat de Here het werk van ons heeft gezegend. En hebben we die zegen verdiend? Hebben we altijd zuiver en onberispelijk geleefd? We weten wel beter. In al die jaren hebben we met elkaar heel wat zonden bedreven. Maar dank zij de genadige goedheid van de Here mogen wij volgende week ons feest vieren. Daar kijken we op terug. Op Gods goedheid zoals Hij ons die bewezen heeft en zoals Hij ons die nog steeds bewijst.

[De goedheid van de Here] Dat is ook de kern van Psalm 118. Want daarin wordt de trouw van de Here bezongen. Of zoals we het vroeger zeiden ‘zijn goedertierenheid’. Dat woord gebruiken wij vandaag de dag niet meer in het gewone leven, jongens en meisjes. Zo is het toch? Gebruiken jullie dat woord ‘goedertierenheid’ wel eens? Goedertierenheid of trouw is de vertaling van het hebreeuwse woord ‘chèsed’. Een woord dat verschillende betekenissen heeft. Het betekent goedheid, liefde, trouw, vriendelijkheid. Het woord wil aangeven hoe de Here tegenover ons staat. Dat Hij ons goed gezind is. Het beste met ons voor heeft en ons ook het beste geeft. Daar gaat het over in deze Psalm. In het begin van de Psalm komt het woord vier keer voor. Het begint met een algemene oproep om de Here te loven. En waarschijnlijk zijn deze zinnen in beurtzang gezongen terwijl de mensen op weg waren naar de tempel in Jeruzalem. Dus klonk eerst de oproep om de Here te loven vanwege zijn goedheid. En dan zong de mensen: ‘eeuwig duurt zijn eeuwigheid’. Vervolgens moest Israël het zingen. En Israël zong het: ‘eeuwig duurt zijn trouw’. Vervolgens de priesters. En ze zongen het. En tenslotte weer de gemeente. Aangesproken met de woorden: ‘wie de HERE vreest’. En ze zongen het: ‘eeuwig duurt zijn trouw’. De Psalm eindigt met de woorden waar het mee begonnen was. ‘Loof de HERE, want Hij is goed, eeuwig duurt zijn trouw.’ De hele Psalm wil dus een lofzang zijn voor de Here, vanwege zijn goedheid en trouw. Terwijl de mensen op weg waren naar het huis van God.

[God zorgt voor redding] Waar God zijn goedheid en trouw in heeft getoond, wordt dan bezongen vanaf vers 5. Wat in die verzen bezongen wordt geeft onvoldoende houvast om te bepalen voor welke gelegenheid dit lied geschreven is. Misschien was het geschreven bij de inwijding van de tempel na de ballingschap van het volk in Babylonië. Daar zou het prima bij passen. Maar met zekerheid is dit niet te zeggen. Wat wel duidelijk is, is dat dit lied geschreven is na een moeilijke tijd. Een tijd waarin ze als gemeente van God een verkeerde weg op waren gegaan. Ze hadden op mensen gebouwd in plaats van op de Here. Ze hadden met vijandschap te maken gekregen. Ze waren geslagen en gevallen, maar de Here had geholpen en ze hadden uiteindelijk de overwinning mogen behalen.

[Doodsgevaar] Maar het was wel heel benauwd geweest, want ze zagen de dood al voor ogen. Want ze zingen dat ze niet zullen sterven. Ze zullen leven. Maar ze zien ook dat de nood die ze hebben ervaren, dat ze die zelf hebben opgeroepen. Het was een straf van

de Here. Omdat ze niet op Hem hadden vertrouwd, maar op mensen met macht. De Here had zijn volk dus in grote nood gebracht. De nood was zo groot dat ze er ernstig rekening mee hielden dat ze de straf van de Here niet zouden overleven.

[Oppervlakkigheid] En daar is natuurlijk ook reden voor om daar bang voor te zijn. Dat je de straf van de Here niet overleeft. Want dat gebeurt natuurlijk ook. Dat gebeurde vroeger bij het volk Israël. Dat gebeurt ook vandaag nog. Dat je als mens de straf van de Here niet overleeft. En laten we niet denken dat er geen straf van de Here over ons land gaat. Misschien wel een ergere straf dan menigeen zich kan voorstellen. Een straf vergelijkbaar aan de straf die God met Jesaja besprak. Namelijk dat de Here het hart van de mensen ongevoelig laat worden. Dat God de mensen de ruimte geeft om hun oren dicht te stoppen en hun ogen dicht te smeren. Zodat ze met hun ogen niet zien, met hun oren niet luisteren en niets tot hun hart doordringt. Waardoor ze menen God niet nodig te hebben. Waardoor ze hun geluk van economen, regeringen, wetenschappers en doktoren verwachten. Soms laat God ons in het westen even voelen dat het hele bouwwerk van de economie maar een kaartenhuis is, zoals in de kredietcrisis van de laatste jaren. Dan raken we even in paniek in het westen. Maar als de economie zich dan weer herstelt, dan gaan we weer over tot de orde van de dag. Zelfgenoegzaam en zonder ons te bekeken als westerse beschaving.

[Hoeveel diepgang?] De zelfgenoegzaamheid, de oppervlakkigheid en het consumen-tisme van onze tijd zijn onze grootste vijanden. Vijanden die ook ons als christenen bedreigen. Want hoeveel diepgang heeft ons geloof nog? Hoeveel tijd maken wij nog voor de dienst aan de Here? Nemen we nog de tijd om Bijbel te lezen en te bidden? Hoe spreken we over de kerk thuis? Spreekt daar liefde uit of is het een klaagzang? Als we zo met de Here omgaan, hoe zullen onze kinderen dan ooit het gevoel krijgen dat het de moeite waard is met de Here op te trekken? Dat het een voorrecht is om lid te mogen zijn van de gemeente van Jezus Christus? Dat het vreugde is om met jouw gaven bij te dragen aan de opbouw van de gemeente?

[Hoe veilig?] Maar als ik soms de geluiden uit de gemeente hoor, dan wordt er heel wat geklaagd. In de richting van de organisten over bijvoorbeeld de lengte van een voor- of tussenspel. In de richting van het beamteam omdat er typefouten in staan of omdat men de kleur van de achtergrond niet mooi vindt. Over het meerstemmig zingen. En ongetwijfeld zullen er broeders en zusters zijn die de kleur van het tapijt op het podium niet

mooi vinden of vinden dat het anders had gemoeten. Die vinden dat het te warm of te koud is in de kerk. De preek te lang is of te oppervlakkig. En natuurlijk mag er best op een liefdevolle manier opbouwende opmerkingen worden gemaakt. Maar we lopen het gevaar dat straks niemand meer een functie wil vervullen omdat je dan weer allerlei kritiek krijgt. Maar waar is dan de liefde? Als mensen aangeven niet naar een komende gemeentevergadering te willen omdat ze bang zijn voor de sfeer op die vergadering, moeten wij ons dan niet diep met elkaar schamen? Want dat betekent dat broeders en zusters zich in ons midden niet veilig voelen. Terwijl wij toch een gemeenschap zouden moeten zijn waarin de liefde, de genade en vreugde over onze verlossing tastbaar zou moeten zijn. De kans is redelijk aanwezig dat u ook dergelijke gevoelens ervaart.

[Voor de veiligheid] En misschien vraagt u zich nu af wat de kerkenraad daar aan gaat doen. Maar, broeders en zusters, de kerkenraad is de gemeente niet. De kerkenraad moet natuurlijk het goede voorbeeld geven. En de raad beseft goed dat het dat ook niet altijd doet. Al streeft ze daar wel naar. Maar u bent daar ook zelf verantwoordelijk voor. U moet ook bij uzelf nagaan of uw acties en reacties opbouwend zijn of niet. Je kunt aan de kant gaan zitten en roepen dat je niets van de gemeente merkt. Natuurlijk is het niet goed als de gemeente dan niets van zich laat horen. Maar u mag zich ook afvragen of het eerlijk is de gemeente hier alleen verantwoordelijk voor te stellen. U hebt hierin ook een eigen taak en roeping. U maakt deel uit van de gemeente. Dat betekent niet alleen dat de gemeente een verantwoordelijkheid heeft naar u, maar dat u ook een verantwoordelijkheid hebt naar uw broeders en zusters. En misschien zegt u: 'Dat heb ik al zo vaak geprobeerd, maar iedere keer stoot je weer je neus.' Dat zal ongetwijfeld waar zijn. Maar we moeten wel beseffen dat we daarin geen excuus mogen zoeken om het maar niet meer te doen. Hoe vaak stoot de Here Jezus niet zijn neus in ons leven? Hoe vaak wordt Hij niet geconfronteerd met een hart dat niet open staat voor Hem? Laten we goed beseffen dat de Here hierin onze harten beproeft.

[Feest op het tempelplein] In Psalm 118 wordt gevraagd om de poorten van de rechtvaardigheid te ontsluiten. Daar worden de poorten van het tempelplein mee bedoeld. Dat blijkt uit de volgende regel, waar de dichter schrijft dat hij naar binnen wil gaan om de Here te loven. Het is niet een poort waar alleen hij naar binnen gaat. Het is de poort waar al de rechtvaardigen door naar binnen gaan. Het is de poort die naar de Here leidt. Dat is waar de dichter zich op verheugt. Dat is waar het zingende volk zich op verheugt.

Om binnen te mogen gaan door de poort die naar God leidt en dan op het plein van de rechtvaardigheid te mogen staan met andere rechtvaardigen. Daar samen met de andere rechtvaardigen de Here te mogen ontmoeten bij zijn huis. De Here die gered heeft van de dood. Dat moet inderdaad een feest zijn nietwaar, broeders en zusters. Je hebt voor de poorten van de dood gestaan. Op zich zou dat een verdiende straf van God zijn geweest. En dan word je op het laatste moment toch nog gered. Samen met anderen. En je mag met die mensen die er net zo slecht aan toe waren als jij, het feest van de bevrijding vieren. En je herkent de ontroering en de vreugde over deze redding in elkaars ogen. Je mag samen op het plein van de rechtvaardigen staan. Je mag samen de Here, je Redder, ontmoeten. Je mag samen de Here loven en prijzen. In de wetenschap dat de Here je dus in genade heeft aangenomen. Want je bent niet door de poorten van de rechtvaardigheid gegaan op grond van eigen daden, maar op grond van Gods genade. Die onvoorstelbare genade die jou en ook die andere mensen op het plein ten deel is gevallen. Wat een feest!

[Feest van de rechtvaardiging] En dat broeders en zusters, is het feest waar u ook voor bent uitgenodigd. Want het feest van het vijftigjarig bestaan van de gemeente, krijgt zijn waarde door dat andere feest dat we elke zondag mogen vieren. En wat we volgende week weer in het bijzonder mogen vieren, als Jezus Christus ons ontvangt aan de tafel van Gods rechtvaardigheid. Als wij daar samen naar voren komen. Als mensen die gered zijn van de dood. Een dood die ze hadden verdiend, vanwege hun zonden. Daar gaan we dan weer. Geredde zondaars. Rechtvaardigen in Christus. Rechtvaardigen die hun Redder mogen ontmoeten in de tekenen van brood en wijn.

Dat we het vijftigjarig jubileum van de gemeente mogen vieren heeft toch alles te maken met dit grote feest. Het feest van Gods genade. Het feest dat God omzag naar mensen die verloren waren in hun zonden en nood. En dat feest wijst vooruit naar het grootste feest dat de wereld ooit heeft gezien: de bruiloft van het Lam. Als de Here Jezus duidelijk zichtbaar met ons van de wijn drinkt en met ons het brood breekt.

[Vieren van 50-jarig] Het lied zegt: ik wil U loven omdat u antwoordde en mij de overwinning gaf. Het volk Israël looft de Here. Het oog is op Hem gericht. Want Hij is de vreugde van de gemeente. En ze vieren dit feest samen omdat ze allemaal dezelfde genade van de Here hebben ontvangen. Ze zien elkaar als lotgenoten die allemaal van dezelfde genade leven. Mensen die God ook gered heeft. Ze vieren met elkaar feest,

omdat ze zichzelf en elkaar hebben leren zien door de ogen van God. Dat is toch waarom we hier kerk zijn? We zijn hier toch geen kerk omdat we elkaar hebben uitgezocht? We zijn hier kerk omdat we met elkaar die grote schat hebben gevonden. De schat van Gods liefde en genade. En dat is toch ook wat we te vieren hebben volgende week bij ons jubileum? Dat God al die jaren in ons midden is geweest en het nog altijd is. Dat wij de schat van de vergeving van zonden en het geheim van het eeuwig leven hebben ontvangen en hebben mogen bewaren. Dat de Heilige Geest ons, ondanks onze tekortkomingen, heeft vastgehouden en ons met elkaar verbindt in de eenheid van het geloof.

Psalm 118 leert ons de goede blikrichting bij alle feestelijkheden van volgende week. Het leert ons de blik op Jezus Christus te richten. De hoeksteen door de bouwers afgekeurd, maar door God uitgekozen. Jezus Christus, onze redder die ons heeft weggetrokken bij de poorten van de hel en ons naar het huis van zijn Vader brengt. En vanuit die blik op Christus kijken we naar elkaar. Als mensen die samen leven van Gods genade en die samen hun vreugde daarover mogen beleven en die samen elkaar vasthouden op weg naar het nieuwe Jeruzalem.

Amen